

več vredno, nego koristi celega prebivalstva v deželi. Prepričani smo tudi popolnoma, da pri sestavi tega zakona nikakor ni odločevala najemnina od lova, ki je proti ogromni škodi, katero vsako leto divjačina naredi, itak prava malenkost, komaj vredna, da se jemlje v poštev. Radovedni smo pa res, kaj poreko k temu deželni zbor, kadar pride obravnava, radovedni smo zlasti, na katero stališče se bodo postavili poslanci nemških kmetijskih občin. Naših slov. poslancev sicer ni v dež. zboru, pa kaj bi tudi tudi, vsaj bi proti visoki nemški gospodi prav nič ne opravili. Ako se ta zakon sprejme brez vsake spremembe, potem bodo kmetje vedeli, komu so zaupali svoje koristi, kajti v marsičem bodo celo na slabšem, nego so bili dosihmal.

Kakor smo rekli, je kmetijstvo štajersko pričakovalo, da se bode zajec po novem zakonu proglasil kot škodljiva žival, kot največji sovražnik sadjarstva in vinarstva, katerega torej imej vsak pravico na svoji zemlji ubiti. Temu mora pritegniti vsak, kateremu je kaj za napredek kmetijstva, vsak odkritosrčen domoljub, ki želi, da se poviša blagostanje in davkoplačilna moč v deželi. Tisti pa, ki prav iz malenkostnih ozirrov vsega tega ne želi, ni nihče drugi, kakor dež. odbor štajerski, kar prav jasno priča od njega izdelan načrt nove lovske postave!

Kmetijske raznoterosti.

Čistost mlečnih posod je velike važnosti, posebno če se mleko razpošilja. V čistih posodah se mleko veliko manj spridi. Zato naj se, ko so se rabile, umijejo z gorko vodo, kateri se pridene nekaj sode ali pepelja, nato se pa še izplaknejo z mrzlo vodo. Potem se denejo posode na kak zračen prostor, tako, da voda čisto iz njih odteče in se posuši. Predno se posode rabijo, izplaknejo se zopet s čisto mrzlo vodo.

Panjevi brez matice navadno prezimijo v velikem nemiru. Velikokrat čebele v tacih panjih za grižo poginejo. Tak panj pa vznemirja tudi panjeve v obližju. Zato naj se tak panj naj nima mej drugimi panjevi, temveč se prenese v drugi prostor.

Poučni in zabavni del.

Varšavski spomini iz 1830. leta.

(Ruski spisal N. P. Makarov.)

VI.

Junak in žrtva anekdotov.

(Dalje.)

Nekdaj sreča Pukalov svojega stotnika na Krakovskem predmestju, to je v najbolj mnogoljudni ulici varšavski. Stotniku se je zdelo, da ga je junker nerodno pozdravil, zato ga je že tukaj dobro ozmerjal in prisedši v vojašnico, je naročil, da ga morajo učiti, kako se je treba postaviti, potem pa kako se mora spremljati z očmi. Začeli so ga učiti. Po cele ure so ga učili jedno in isto. Vežbovalec je veleval jeden in Pukalov se je postavil in obrnil glavo na stran in zakričal jeden, potem so velevali dva in Pukalov je počasi obesil glavo na levo ali narobe in počasi rekel dvaaaaa.

Čez nekaj dni Pukalov zopet sreča svojega stotnika in sicer ravno na Krakovskem predmestju. Ko se še ni približal stotniku na deset korakov, se je ustavil po vojaški se obrnil glavo k stotniku in jecljajoč rekel jeden, ne da bi bil z očmi spremljal stotnika.

— Junker! spremljajte me z očmi, zakričal je stotnik nad Pukalovom.

— Velite dva, gospod stotnik. Brez razdelitve me niso učili.

— Dva — rekel je stotnik, in Pukalov je začel obračati glavo, govoreč dvaaaaa.

Drugi dan učili so Pukalova brez razdelitve, to je moral neprostanto obračati glavo z jedne strani na drugo in govoriti jeden, potem pa dvaaaaa.

Pukalov se ni poboljšal. Tretji pot srečal je stotnika zopet na Krakovskem predmestju. Sedaj se je postavil in vedno obračal glavo z strani v stran in štel jeden dvaaaaa, jeden dvaaaaa, jeden dvaaaaa. Okolu njega se je zbrala tolpa zijalcev, ki so se smejali in krohotali. Strogi stotnik je pa pljunil v stran in šel svojo pot, rekši sam pri sebi:

— Vidim, ž njim ničesa ne opraviš, — nepriden šaljivec.

Prišedši v vojašnico je odredil, naj nehajo Pukalova učiti pozdravljanja in ukazal, naj mu dajo za cel teden počitka, naj dela kar hoče.

Nekoč je Pukalov v konditoriji pil kavo in kadil iz pipe. Zraven njega je na divanu sedel neki Nemeč, ki je tudi pil kavo in kadil. Pukalov začel je ž njim jako zanimiv govor v nemščini. Mej gorečim pripovedovanjem, je kakor nevede začel z njegovim kazalcem popravljanje pepel v svoji pipi. Nemeč je lahko zakričal, začel pihati v svoj palec govoreč: ach, mein Gott! — Pukalov se je opravičeval in izvrčal vso krivdo na svojo strašno razstresenost.

Nekdaj je šla stotnija, pri kateri je služil Pukalov na glavno stražo. S stotnijo šel je jeden stotnijskih poveljnikov, ki je bil znan po svoji neizrecni skoposti. Pukalov je pregovoril narednika, da so njega vzeli s stotnijo in ga odločili za pošiljanja. Čez jedno uro, ko so prišli na stražo, je stotnik želel imeti kavo in je poklical vojaka odločenega za pošiljanje. Prišel je Pukalov.

— Prosim, junker! — rekel je stotnik. — Moram poslati po kavo in zatorej blagovolite poslati k meni kakega vojaka.

— Oprostite, gospod stotnik. Jaz sem odločen za pošiljanje, in dovolite mi torej točno izpolniti svoje dolžnosti, iti vam po kavo in po vse, kar bode potrebni.

— No, dobro; samo seboj vojaka vzemite. Tukaj je zlat. Prinesite nam kave z žemljami.

Pukalov je šel v bližnjo kavarno in čez nekaj časa se je vrnil nesoč v vsaki roki košarico. Postavši jo na tla, je začel najprej iz jedne košare jemati lončke s kavo in smetano, potem pa žemlje. Ko je že več lončkov postavil, rekel mu je stotnik: